

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

OREHOVEC, V.
KIŠ, ŠIMUNOVA
odvjetničko društvo

Pošta
zaprimljena 27-09-2021
dana

Neposredno

Poslovni broj: 73 PŽ-4927/2019-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Kamelije Parać, predsjednika vijeća, Gorane Aralice Martinović, suca izvjestitelja i Maje Bilandžić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja JELAČIĆ d.o.o. u stečaju, Zagreb, Petrinjska 40, OIB 18002919044, zastupanog po stečajnoj upraviteljici Mariji Tomeš, koju zastupa punomoćnik Damir Mikić, odvjetnik iz Zagreba, Trnjanska c. 23, protiv tuženika ZAGREBAČKI HOLDING d.o.o. Zagreb, Ul. grada Vukovara 41, OIB 85584865987, kojeg zastupaju punomoćnici Tomislav Orehovec, Irena Vinter i Krešimir Kiš, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Ilić, Orehovec & partneri iz Zagreba, Smičiklasova 18, te umješaka na strani tuženika MAR-TEL d.o.o., Zagreb, Ilica 276, OIB 97151687583, kojeg zastupa punomoćnik, odvjetnik Dominik Nizić, Zagreb, Palinovečka 49, radi isplate u iznosu od 4.665.570,73 kn, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-280/16 od 28. svibnja 2019., u sjednici vijeća održanoj 16. rujna 2021.

presudio je

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-280/16 od 28. svibnja 2019. u točkama I. i II. njene izreke.

Obrazloženje

1. Pobijanom, u izreci označenom presudom odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi: „Nalaže se tuženiku da u roku osam dana plati tužitelju novčanu tražbinu u iznosu od 4.665.570,73 kn zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od 27. rujna 2007. do 31. prosinca 2007. po stopi koju određuje čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 1. siječnja 2008. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena“. Tužitelju je naloženo da tuženiku naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 473.435.00 kn (točka II. izreke) dok je odbijen zahtjev tuženika za naknadu parničnih troškova u iznosu od 523.005,00 kn kao neosnovan (točka III. izreke).

2. Tako je odlučio prvostupanjski sud jer je nakon izvedenog dokaznog postupka uvidom u isprave priložene spisu, iskazima saslušanih svjedoka i provedenim vještačenjem, prihvatio tuženikov prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja za iznos od 3.387.859,48 kn (preneseni iznos potraživanja na umješača na ime izvedenih, a neplaćenih radova) primjenom odredbe čl. 80. st. 1. Zakona o obveznim odnosima. U odnosu na potraživanje u iznosu od 1.277.711,25 kn (s PDV) koje nije priznato od strane nadzornog inženjera, prvostupanjski sud je utvrdio da se odnosi na primjenu faktora kod obračuna jediničnih cijena, a da iz rezultata dokaznog postupka ne proizlazi da tužitelj ima pravo na zatraženi obračun (primjenu faktora poduzeća), kao što u tužbi tvrdi, sve primjenom pravila o teretu dokazivanja iz odredbe čl. 221.a Zakona o parničnom postupku. Odluka o trošku spora temelji se na čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku.

3. Protiv predmetne presude tužitelj je izjavio žalbu radi bitne povrede odredaba parničnog postupka, nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže ovome sudu ukinuti preinačiti pobijanu presudu, podredno ukonuti je i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Potražuje i naknadu troška sastava žalbe (iznos od 58.325,00 kn na ime sastava žalbe i 5.000,00 kn na ime sudske pristojbe).

4. U odgovoru na žalbu, tuženik osporava žalbene navode i predlaže potvrditi prvostupanjsku presudu.

5. Žalba nije osnovana.

6. Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe čl. 365. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11- pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u granicama istaknutih žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a te na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 356. ZPP-a), ovaj je sud ocijenio da je ona pravilna i na zakonu osnovana.

7. U postupku koji je prethodio donošenju pobijane presude nije ostvarena niti jedna bitna povreda odredaba parničnog postupka na koje sud pazi po službenoj dužnosti pa tako niti ona iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a. Ocjena je ovog suda da je izreka pobijane presude jasna i razumljiva, a u obrazloženju su navedeni razlozi o odlučnim činjenicama iz kojih jasno proizlazi na temelju kojih provedenih dokaza je prvostupanjski sud utvrdio relevantne činjenice i na koje je primijenio relevantne odredbe materijalnog prava.

8. Suprotno žalbenim navodima, ovaj sud nalazi da su u obrazloženju presude navedeni valjani razlozi o odlučnim činjenicama koje u cijelosti prihvaća i ovaj sud.

9. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je tužiteljev zahtjev za isplatu naknade za naknadno izvedene radove i nepredviđene radove u iznosu od 4.665.570,73 kn.

10. Iz spisa proizlazi sljedeće:

- tužitelj je kao izvođač s Gradom Zagrebom kao investitorom zaključio Ugovor o gradnji broj 1637/06-II od 5. rujna 2006., temeljem kojeg ugovora izvođač preuzima uklanjanje postojećeg i građenje zamjenskog objekta dječjeg vrtića Sunce – Retkovec,

- tužitelj je kao oprematelj s Gradom Zagrebom kao investitorom zaključio i Ugovor broj 595/07-II od 19. srpnja 2007., temeljem kojeg ugovora investitor povjerava, a oprematelj preuzima obvezu opremanja građevine dječjeg vrtića,

- tužitelj je s Gradom Zagrebom zaključio i I Aneks broj 1014/07-II od 31. prosinca 2007., temeljem kojeg Aneksa su Grad Zagreb i Zagrebački Holding d.o.o. utvrdili da je Grad Zagreb prenio, a Zagrebački Holding d.o.o. preuzeo sva prava i obveze iz osnovnog Ugovora od 19. srpnja 2007. te da Zagrebački Holding d.o.o. stupa na mjesto investitora,

- tužitelj je svoja potraživanja koja ima prema tuženiku 2008. godine prenio Ugovorom o ustupu tražbine od 6. listopada 2008. u iznosu od 3.387.859,48 kn. Ugovor je sklopljen između Jelačić d.o.o. kao vjerovnika (ustupitelja, cedenta), ovdje tužitelja i Martel d.o.o. kao novog vjerovnika (primatelj, cesionar), ovdje umješlač na strani tuženika. U predmetnom ugovoru Zagrebački holding d.o.o., ovdje tuženik je dužnik (cesus). Prema čl 1. Ugovora (list 506. – 507. i 510. – 511. spisa), cedent (tužitelj) ustupa svoje potraživanje od cesusa (tuženika) u iznosu 3.387.859,48 kn na ime izvedenih, a neplaćenih radova, cesionaru MAR-TEL d.o.o. Utvrđeno je da primatelj ima potraživanje prema ustupitelju u iznosu od 2.463.222,56 kn. Prema odredbi članka 2. Ugovora ustupitelj potpisom Ugovora prenosi na primatelja svoju tražbinu koju ima prema dužniku Zagrebački Holding d.o.o. u iznosu koji je potreban za cjelokupno namirenje primateljevog potraživanja kao što je navedeno u članku 1. ovog Ugovora. Prema odredbi članka 3. ugovora ustupitelj prenosi potraživanje radi ispunjenja svoje obveze koja je navedena u članku 1 Ugovora.

11. Na osnovu izloženih odlučnih činjenica pravilno je prvostupanjski sud u postupku koji je prethodio žalbi odbio predmetni tužbeni zahtjev usmjeren na isplatu upravo na osnovi ugovora o o gradnji broj 1637/06-II od 5. rujna 2006. i ugovora broj 595/07-II od 19. srpnja 2007., s Aneksom. Pravilno prvostupanjski sud utvrđujući da tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji u svojstvu cedenta (starog vjerovnika) u iznosu od 3.387.859,48 kn, dok se preostali iznos od 1.047.304,30 kn odnosi na primjenu faktora kod obračuna jediničnih cijena (prema navedenim ugovorima) .

12. Sporno je među strankama je li tužitelj ugovorom o cesiji ustupio cjelokupno potraživanje prema dužniku u iznosu od 3.387.859,48 kn ili samo iznos od 2.463.222,56 kn. Pravno shvaćanje prvostupanjskog suda da je tužitelj ustupio cjelokupno potraživanje i da prema tome nema aktivnu legitimaciju u ovom sporu prihvaća i ovaj sud. Postojanje aktivne legitimacije nema veze s tim u kojem trenutku se obveza ustupitelja gasi, već je aktivna legitimacija pitanje osobe koja je ovlaštena pokrenuti i voditi ovaj postupak - a to je primatelj (umješlač), ne ustupitelj (ovdje tužitelj).

13. Odredbom čl. 80. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15; dalje: ZOO) propisano je da vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovog svoju tražbinu, osim one čiji je

prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugog.

14. Tvrdnja tužitelja da bi cesionar kojemu je ustupio potraživanje stekao više od onoga što mu je tužitelj dugovao (iznos od 2.463.222,56 kn), nije relevantna za odluku u ovom sporu. To se tiče odnosa između tužitelja i osobe kojoj je ustupio potraživanje.

15. Tužitelj u svojoj žalbi navodi da je Ugovor o ustupu tražbine od 6. listopada 2008. prividan ugovor, zatim da je ništetan i da se radi o ugovoru o ustupu radi ispunjenja. Pritom tužitelj kao razlog zbog kojeg je ugovor prividan navodi to što se umješač prvotno u postupku pridružio tužitelju, da bi se nakon toga umiješao na strani tuženika. Sukladno čl. 206. Zakona o parničnom postupku umješač se može pridružiti bilo kojoj stranci u postupku za koju ima pravni interes da uspije u toj parnici pa korištenje te procesne mogućnosti umješača na strani tuženika ne znači da se radi o prividnom ugovoru.

16. Materijalnopravno promatrano, žalitelj tvrdi da se radi o prividnom pravnom poslu u smislu odredbe čl. 285. ZOO-a te bi takav prividan ugovor bio valjan ako bi prikrivao neki drugi ugovor i ako je udovoljeno uvjetima za njegovu valjanost (st. 2. čl. 285. ZOO).

17. U ovom postupku tužitelj se određeno nije izjasnio pa dakle nije ni dokazao o kakvom bi to drugom pravnom poslu bila riječ, a tek kada bi se utvrdilo postojanje svih bitnih elemenata nekog drugog, određenog pravnog posla, moglo bi se prosuđivati pitanje njegove valjanosti, a s tim u vezi i postojanje obveze tuženika prema tužitelju.

18. Okolnost da stečajna upraviteljica nije imala saznanja o sklopljenom ugovoru, te ga nije uvela u poslovne knjige pa da stoga ne proizvodi učinke nema izravne veze s prividnošću, odnosno ništavosti navedenog Ugovora o cesiji. Ugovor o cesiji proizvodi pravne učinke od trenutka sklapanja te njegova evidencija u poslovnim knjigama ugovornih strana nije od utjecaja na učinke koje taj ugovor proizvodi.

19. Također, irelevantni su za ovaj postupak navodi tužitelja da umješač nije svoju tražbinu prijavio u stečaj i da nije pokrenuo sudski postupak protiv tuženika radi naplate tražbine.

20. Neosnovane su žalbene tvrdnje da je predmetni ugovor o cesiji ništetan zbog toga što je u trenutku njegovog sklapanja pravni prednik tužitelja bio u blokadi jer okolnost da je prednik tužitelja bio u blokadi nije jedan od razloga ništetnosti ugovora i ne utječe na pravne učinke koje ugovor proizvodi, niti na postojanje ili valjanost predmetnog ugovora. Neosnovani su i ostali žalbeni navodi da se radi o kaznenom djelu prijevare u gospodarskom poslovanju te pomaganju u pogodovanju vjerovnika jer navedeno nije dokazano o ne odnosi se na predmet odlučivanja.

21. Na temelju nalaza i mišljenja vještaka Borisa Ogrizeka (list 458. – 489. spisa) prvostupanjski sud je utvrdio da su izvedeni naknadni neugovoreni radovi u vrijednosti od 3.387.859,48 kn (s PDV), a da se dodatno potraživanje u iznosu od 1.277.711,25 kn (s PDV) koje nije priznato od strane nadzornog inženjera, odnosi na primjenu faktora kod obračuna jediničnih cijena. Dakle, iz vještačkog nalaza proizlazi da je tužitelj izveo radove u vrijednosti 3.387.859,48 kn, a ne u iznosu od 4.665.570,73 kn (da se preostali iznos od 1.047.304,30 kn odnosi na primjenu faktora poduzeća).

22. Prvostupanjski sud je iz predmetnih ugovora od 5. rujna 2006. i 19. srpnja 2007., dovodeći ih u vezu s ponudama i ostalom dokumentacijom i cjelokupnim dokaznim postupkom, utvrdio da takav način računanja cijene nije posebno ugovoren pa kako sud nije mogao utvrditi niti osnovu niti visinu tog dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na cijenu radova o spornoj činjenici tog dijela tužbenog zahtjeva pravilno je odlučio primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 221.a ZPP-a.

23. Pravilna je i odluka o troškovima postupka, kako po osnovi (čl. 154. st. 2. ZPP-a) tako i po visini (čl. 155. ZPP-a).

24. Slijedom navedenog nisu osnovani žalbeni razlozi koje navodi žalitelj niti oni na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti pa je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a, žalba odbijena kao neosnovana i potvrđena prvostupanjska presuda u točkama I. i II. izreke.

Zagreb, 16. rujna 2021.

Predsjednik vijeća
Kamelija Parać

Dokument je elektronički potpisan:

KAMELIJA PARAĆ

Vrijeme potpisivanja:

22-09-2021

12:42:48

DN:

C=HR

O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2.5.4.97#130D48523937333439333636353139

L=ZAGREB

S=PARAĆ

G=KAMELIJA

CN=KAMELIJA PARAĆ

Broj zapisa: **eb2ff-842de**

Kontrolni broj: **027b4-ec904-f1aab**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=KAMELIJA PARAĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu

Potvrda o preuzimanju elektroničkog sudskog pismena

U siguran elektronički poštanski pretinac primatelja **Tomislav Orehovec, odvjetnik**, dana **27.09.2021.** su poslana sljedeća pismena iz predmeta **P-280/2016**:

- podnesak vrste **Presuda - odbijena žalba - potvrđena presuda 1. st.** i oznake **P-280/2016-25**

Potvrđuje se da je primatelj dana **27.09.2021.** preuzeo navedena pismena.